

ind paa Noget af det, saa veed man dog, hvad det er.

Justitsministeren (Nelleman):

Seg skal med Hensyn til de foreliggende Vædringsforslag først bemærke, at jeg ikke har Noget at erindre imod Vædringsforslaget til § 1, som gaar ud paa at forandre 16 Tommer til 20 Tommer. Dernæst skal jeg bemærke, at jeg heller ikke ser, at der kan være nogen Betænelighed ved det Vædringsforslag, der er stillet til § 2, og som gaar ud paa at Lovgivningen i Kjøbenhavn med Hensyn til Hundeafgiften i det Hele taget fremtidig skal gjælde for Frederiksberg. Hvad de øvrige Vædringsforslag angaar, maa jeg først med Hensyn til dette Spørgsmaal om Hundene paa Landet minde om, at jeg jo slet ikke fra første Begyndelse af har forlangt nogenstomhelst Hundestat paa Landet, og at jeg altsaa derfor ikke egentlig der kan staa anderledes end som den, der er villig til at tage, hvad man i den Henseende vil enes om. Seg anser det ganske vist, som jeg tidligere har udtalt, for ønskeligt, at man kom til en Hundestat paa Landet, forsaavidt man kan blive enig derom, medens jeg paa den anden Side vilde anse det for meget uheldigt, om der skulde blive lagt Lovforslaget Hindringer i Veien paa Grund af dette Spørgsmaal. fordi Lovforslaget efter min Formening er saa overmaade paatrængende nødvendigt for Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Vedkommende. Seg itaar derfor altsaa forsaavidt temmelig neutral overfor Spørgsmaalet om Hundeafgiften paa Landet og maa egentlig der være henvist til at lade mig nøies med, hvad der kan opnaaes. Seg skal imidlertid bemærke, at det dog forekommer mig, at naar man vil vige bort fra Forslaget, saaledes som det er vedtaget ved 2den Behandling, og som jeg egentlig helst vilde have, at man skulde blive staaende ved. saa vilde jeg være mest tilbøjelig til at tilraade, at man fulgte den Vej, at antage Vædringsforslaget til § 4 med det Underædringsforslag, som Udvalget har foreslaaet. Seg kan ikke sjonne rettere end, at der dog maaske derved vilde vindes Noget, og jeg kan nu i hvert Tilfælde slet ikke se, at man paa den Maade vilde kunne komme til at trykke den fattigere Befolkning noget videre; thi der kan i Reglen ikke være Nødvendighed for at holde mere end een Hund og Afgiften af 50 Ore om Aaret for at holde denne Hund er jo i Virkeligheden saa ubetydelig, at det næppe kan være generende for Noget. Derimod kan jeg meget bedre forstaa den Indvending mod Forslaget, at man egent-

lig ingen Ting udretter, naar man ikke vil gaa videre end hertil. Seg skal ikke opholde mig længe derved, idet jeg, som sagt, overfor dette Spørgsmaal stiller mig saaledes, at jeg tager, hvad man kan faae, forudsat at det ikke i sig selv var urimeligt eller af den Bestaafferhed, at man maatte modsætte sig det. Derimod kan jeg ikke gaa ind paa Vædringsforslaget til § 5, som gaar ud paa, at der i denne Paragraf skal foregaa den Forandring, at Ordene „og ikke forulempe de Væisfærende ved at fare imod dem eller ved gjøende at forfølge dem“ udfalde. Seg tror, at dersom man udsletter disse Ord, bliver der kun meget lidt Værn tilbage for Væisfærende. Seg mener nemlig, som jeg allerede tidligere har omtalt, at det kun er temmelig sjældent, at der sker nogen egentlig Skade, saa at det egentlig ikke er Hovedsagen at værne herimod, men at det, som er Hovedulempen, og det, som bør forebygges ved Lovforslaget, er, at Folk forulempes, selv om der ikke sker nogen Skade. Seg ser ikke rettere, end at det maa Hundeeieren være ansvarlig for. Hundeeieren har jo aldeles ikke nogen naturlig Ret til at kræve, at hans Hunde skulle have Lov til at løbe paa Landeveien og forulempe de Passærende. Den Bestemmelse er jo forresten heller ikke Andet, end hvad der findes i forskellige Politivedtægter, saa jeg kan derfor ikke sjonne, at den indeholder Noget, som er saaledes uoverholdeligt eller umuligt at efterkomme for Befolkningen. Naturligvis veed jeg meget godt, at det gaar med denne Bestemmelse, som det gaar med saa mange andre Politibestemmelser, som vedkomme, hvad man kan kalde god Orden, at man ingenlunde kan vente, at den vil blive overholdt saaledes, at ingen Overtrædelse passerer upaataalt hen. Det gjælder jo om Hundreder af Politiforskrifter angaaende, hvad der paahviler Folk med Hensyn til Passage paa Gader og Stræder, at der naturligvis vil ske mange Overtrædelser, som ikke kunne forfølges, fordi det er umuligt for det offentlige Tilsyn at overkomme det, men derfor undlader man dog alligevel ikke at sætte disse Bestemmelser, thi den blotte Omstændighed, at de staa i Lovene, have dog den Følge, at Folk i et større Omfang, end de ellers vilde, bestræbe sig for at efterkomme dem, og der tilveiebringes saaledes i Virkeligheden betydelig bedre Tilstande, end om disse Forskrifter ikke var til. Derfor mener jeg, at selv om der naturligvis ikke kan være Tale om, at Politiet kan være ved Haanden og notere, hver Gang en Hund farer ud fra en Bondegaard og gjør og napper efter Forbipaasserende, Ridende eller Kjørende, er det dog ikke uden